

Roza en Pinguin

Copyright © 2023 Marije Hage

Het is midden in de nacht en Roza schrikt wakker.
Het is koud en nat bij haar voeten.
Er zit iets op haar bed. Het is klein, glibberig en
donker
en hangt ineengedoken tegen haar bed einde.
Geschrokken springt Roza weg en trekt haar
dekbed mee.
Dat wat sliep, wordt wakker en begint wild te
flapperen
met zijn vleugels.
Er zit een pinguïn op Roza's bed.

Niet schrikken, roept de pinguïn, terwijl hij al flapperend over het bed van Roza rent. Niet schrikken van mij, ik ben Pinguïn.

Dat zie ik nu, zegt Roza.

Jij bent de eerste, zegt hij opgewonden en glijdt van het bed.

Op de grond komt Pinguïn nauwelijks tot Roza's middel. Zijn glimmende oogjes staren haar hoopvol aan.

De eerste? vraagt Roza.

De eerste die mij verstaat, roept hij en gooit zijn vleugels in de lucht.

Roza wrijft in haar ogen. Door het gordijn glipt het licht van de maan de kamer in en maakt een strook over de vloerbedekking. Hoe ben je hier gekomen? vraagt ze. Ze denkt aan de lift in haar flat, met de spiegel waarin ze soms gekke beelden trekt. Ze denkt aan de galerij met de bloembakken van tante Nelie. Ze denkt aan haar moeder die in de kamer hiernaast ligt.

Hoe laat is het eigenlijk? vraagt Roza.

Het is nacht, zegt Pinguïn.

Ja, maar hoe laat?

Dat weet ik niet, antwoordt hij, waggelt naar het raam en tuurt naar buiten. Maar we moeten nu wel snel gaan.

Gaan, waarheen? vraagt Roza.

Naar zee, fluistert Pinguïn, ik wil terug naar zee.

Hij schuifelt naar Roza en neemt haar handen tussen zijn vleugels.

Zo dichtbij kan Roza de veertjes van zijn vacht zien.

Alsjeblieft, wil je mij helpen? vraagt pinguïn.

Een pinguïn in haar kamer is wel wat vreemd.

Maar een pinguïn die naar zee wil, is eigenlijk niet zo gek, denkt Roza.

Jij moet mij brengen, zegt Pinguïn.

Ik? vraagt Roza.

Ja, antwoordt Pinguïn, want ik weet de weg niet.

Als we samen gaan kunnen we niet verdwalen. En als we toch verdwalen, dan zijn we in ieder geval samen.

Roza denkt aan de keren dat ze naar zee is geweest.

Altijd met mama, behalve die keer dat ze met tante Nelie en haar vriend Nol ging.

Het was een warme dag. Nol kocht ijsjes voor tante en haar. Ijssies voor mijn meissies, dat zei hij wel drie keer.

Roza kent de weg naar zee eigenlijk alleen maar met de auto.

Ze herinnert zich een scherpe bocht en bomen.

Ze herinnert zich de lange strook parkeerplaatsen.

Wat heb jij eigenlijk op je wang? vraagt Pinguïn plotseling.

Van schrik trekt Roza haar handen uit zijn vleugeltjes en verbergt haar wang.

Niets, zegt ze snel.

Het is een wijnvlek, zegt ze daarna.

Ik vind het mooi, zegt Pinguïn. Net een landkaart.

Zullen we gaan? vraagt Pinguïn.

Roza twijfelt.

Ze weet niet precies waar de zee is.

En ze weet ook niet zo goed of het wel een goed idee is.

Aan de andere kant, dat ze morgen niet naar school hoeft,
al is het maar voor 1 dagje, voelt fijn.

Stel dat ze Pinguïn weg kan brengen
en dan binnen een paar uur weer thuis kan zijn.

Dat mama dan niet te ongerust is, maar net blij genoeg dat ze weer thuis is.

Misschien wel zo blij dat ze zou zeggen: blij
maar lekker hier bij mij.

En dat ze dan limonade zouden drinken
en chips zouden eten en leuke films zouden kijken
in het grote bed.

Ja, laten we gaan, zegt Roza.

Hoera, roept Pinguïn en maakt een dansje door de kamer. Ik ga naar zee, ik ga naar zee, zingt hij, flappert met zijn vleugels en struikelt over zijn zwemvliezen van opwinding.

Sttt, zegt Roza, we moeten stil doen.

Oh ja, fluistert Pinguïn.

Roza loopt heen en weer door haar slaapkamer.

Nu ze het echt gaat doen, zomaar op weg gaan, voelt ze de zenuwen. Ze kriebelen als miertjes in haar buik.

Ze besluit haar pyjama aan te houden, en straks alleen haar jas te pakken.

Sokken en schoenen wel aan.

En geld, zegt Roza hardop, we moeten geld mee.

Wat is dat, geld? vraagt Pinguïn.

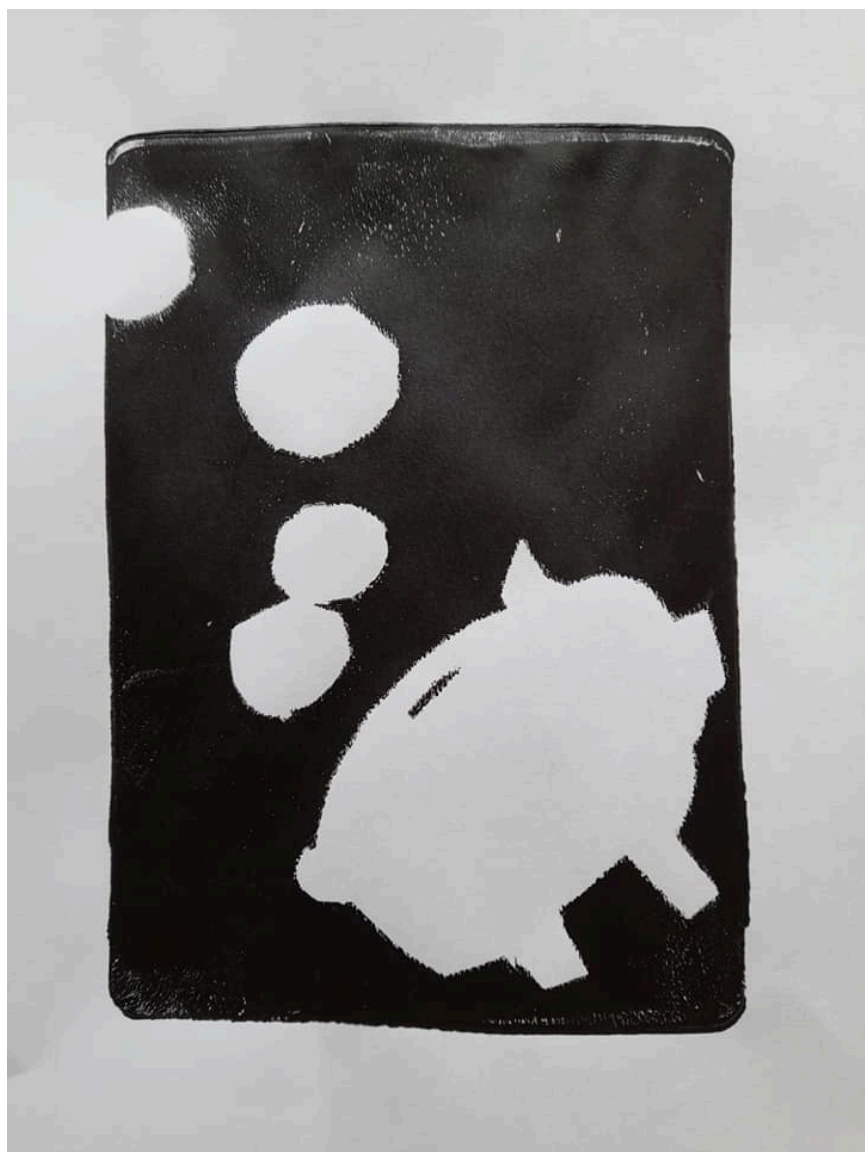
Geld is waarmee je dingen kunt kopen, antwoordt Roza en loopt naar de kast om haar spaarpot te pakken.

Eten bijvoorbeeld. Maar ook het kaartje voor de bus.

Oh nee, zegt Pinguïn, nee nee, we kunnen niet met de bus.

Mensen mogen mij niet zien.

Daarom gaan we in de nacht.

Het was lastig geweest om stilletjes
met een grote rolkoffer
over de galerij,
met de lift naar beneden te gaan.

Maar nu staan Roza en Pinguin buiten.
Het waait zacht en de maan is rond
en de reis gaat beginnen.

De rolkoffer is nodig, want als niemand Pinguin
mag
zien kan hij zich daar in verstoppen.
Dan is het alleen nog maar een grote koffer en
een meisje.
Roza hoopt dat mensen daar niet zo
op zullen letten.

De zee, vertelt Pinguïn, is waar ik thuis hoor.
Het is er heel groot en je kunt zwemmen waar je wil.

Roza knikt en kijkt naar Pinguïn terwijl hij honderduit praat over de zee.

Hij gebaart druk met zijn vleugels en zijn kleine zwemvliezen geven hem niet veel ruimte, waardoor het lopen langzaam gaat.

Er is een herinnering aan de zee die Roza niet aan Pinguïn vertelt, maar waar ze al een uur aan moet denken. Alsof er een luikje is opengegaan in haar hoofd, of is het in haar hart, die niet meer dichtgaat. Dat is dat ze haar vader daar ontmoet heeft. Bij zee. Aan een picknicktafel. De eerste en enige keer.

Het gezicht van haar vader kan ze zich niet goed herinneren.

Een silhouet tegen de zon in,
dwarrelende haren,
de geur van zonnebrandcrème.
Glibberige vingers van de mayo.

Hoe oud zou ze zijn geweest?
Te jong om het zich goed te herinneren.
Oud genoeg voor flarden.
Als ze er aan denkt,
voelt het zwaar en zacht tegelijk.

Terwijl Pinguïn doorkletst,
zoekt Roza de weg.
Wandelen in de nacht is fijn.
Niemand op straat.
Dus ook niemand die op haar let.
Niemand die staart.
Zoals mensen normaal staren naar haar wijnvlek.
De wind waait zacht langs haar wangen.

Na een tijdje vinden Pinguïn en Roza
de weg
die naar de zee gaat.
Bomen vullen de randen.

En visjes zoveel je maar kunt eten! besluit Pinguïn zijn lofzang op de zee, terwijl hij genoeglijk verder schuifelt over het bospad.

Zijn laatste woorden halen Roza uit haar eigen dromerij. Ze kijkt naar het beestje dat ze nu een paar uur kent. Het maanlicht schijnt over zijn zwarte kopje. Zijn enthousiaste geklets is een welkome afleiding in de spannende tocht.

Ja, zegt Roza, alleen je moet ze wel zelf vangen.

Ja, antwoordt Pinguïn, zwijgt even en vraagt: eh, vangen?

Vangen, zegt Roza nog een keer. Je moet in de zee jouw eigen visjes eerst vangen en dan eten.

Vangen en dan eten, herhaalt Pinguïn.

Ze lopen een tijdje zonder iets te zeggen naast elkaar.

Er zijn visjes in de zee, en die moet je vangen en dan opeten, brabbelt Pinguïn zachtjes voor zich uit.

Ja, en uitkijken voor haaien, vult Roza aan.

Haaien? Vraagt Pinguïn.

Ja, haaien.

Zijn er ook haaien in de zee?

Ja zeg, antwoordt Roza, stopt met lopen en staart Pinguïn aan. Waarom weet jij dat allemaal niet?

Pinguïn waggelt verder.

Hé, roept Roza.

Ze schrikt van haar eigen stem, kijkt om zich heen of niemand haar heeft gehoord.

Niet boos zijn, niet boos zijn, zegt Pinguïn en bedekt zijn gezicht met zijn vleugels.

Ik ben niet boos, zegt Roza.

Ik wil naar de zee, zegt Pinguïn.

Dat weet ik, antwoordt Roza.

Ik wil naar de zee, maar ik kom niet uit de zee.

Pinguïn staart naar zijn zwemvliezen. Iemand heeft me over de zee verteld. Dat het een plek is van vrijheid. En dat er vis is, zoveel je kunt eten. En dat er anderen zijn, zoals ik. Pinguïns. En dat je kunt zwemmen, zo ver als je wilt.

Waar kom je dan vandaan? vraagt Roza.

Pinguïn kijkt haar aan: De oudste pinguïn die ik ken, hij die de zee heeft meegemaakt voordat hij bij ons terecht kwam, vertelde mij dit. In de...

Dierentuin? roept Roza, je komt uit de dierentuin?
Sttt, fluistert Pinguïn, niet zo hard. Als ze ons horen,
moet ik weer mee en ik wil niet terug! Alsjeblieft!
Pinguïn smeekt en snikt en valt voor Roza's voeten,
klemt zich om haar benen met zijn vleugels. Zijn
lijfje voelt nat en een beetje vetzig.

Ach Pinguïn, zegt Roza en klopt ter geruststelling
zachtjes op zijn hoofdje.

Nee, nee, je begrijpt het niet, zegt Pinguïn, ik wil echt
niet terug!

Je hoeft ook niet terug, antwoordt Roza.

Nee?

Nee, van mij niet, we gingen toch naar de zee?

Ja, we gaan naar de zee. Naar de zee! Pinguïn maakt
zich los en krabbelt overeind.

Roza?

Ja.

Roza, ik wil echt niet terug. Toen Oude Pinguïn
doodging, hij die de zee nog heeft meegemaakt, wist
ik dat ik weg moest. Oude Pinguïn was mijn enige
vriend. De anderen...zij waren niet lief voor mij. Ik
was alleen en het enige wat ik nog deed was dromen
over de zee. Nu ben ik hier met jou en ik ga nooit
meer terug. Echt Roza, je kunt je niet voorstellen hoe
het was om zo alleen te zijn.

Maar Roza weet wel hoe het is om zo alleen te zijn.

En ook hoe het is als anderen niet lief zijn.

Daarom vindt ze het ook niet erg om in het donker te lopen.

Dat is veel minder eng dan naar school gaan.

Het voelt ook niet gek om hier met een pinguïn te lopen.

Oké, een beetje dan.

Maar ze is honderdduizend keer liever hier,

op zo'n vreemd avontuur,

dan met alle bekende klasgenoten

die haar dagelijks uitlachen,

naroeven, duwen en trekken of

- het allerergste-

negeren.

Niet ver daarvandaan
ligt Sally wakker.
Ze kan niet wachten tot het ochtend is.
Haar hele lichaam kriebelt van de opwinding.
Ze heeft nog geen oog dichtgedaan.
Haar benen willen dansen,
haar armen willen juichen.
Ze kan zelf nog niet helemaal geloven dat het
gelukt is.
Haar eigen lunchroom.
Zo dicht bij de zee.
Zo helemaal van haar.
De sleutels die ze gekregen heeft, liggen als stille
getuigen
op haar nachtkastje.
Nu het bijna zo ver is, kan ze niet wachten.
Ze wil springen en rennen en vieren.
Ze wil alvast gaan.

Hoe laat is het nu?

Sally buigt naar haar nachtkastje en drukt haar telefoon aan.

4.11 uur.

Dat is nog te vroeg, besluit ze. Ze draait zich om. Frommelt haar kussen onder haar hoofd, herschikt haar dekbed. Verlegt haar benen in een andere positie.

Draait nog eens op haar buik, dan op haar rug. Dan weer op haar buik.

Na een paar minuten schopt ze haar dekbed van zich af en denkt: ik ga.

Ik ga! roept ze hardop en springt uit bed.

Ik ga kijken hoe de zon opkomt en daarna naar mijn lunchroom.

Mijn eigen lunchroom.

De woorden blijven hangen in de kamer, dwarrelen om haar heen, als confetti.

Roza en Pinguïn lopen dieper het bos in.
Zo diep dat Roza de weg niet meer zo goed weet.
Dat durft ze niet tegen Pinguïn te zeggen.
Ze doet alsof.

Hier moeten we rechts, zegt ze.
En hier links, gebaart ze even later.
Haar armen zijn moe van de rolkoffer die ze
meesleept om Pinguïn
te verbergen in geval van nood.

Roza begint hardop te neuriën,
om zichzelf af te leiden van het gevoel dat het
verkeerd gaat.

Wat zing jij? vraagt Pinguïn.
Ik zing niet, zegt Roza, ik neurie.
Oké, zegt Pinguïn, wat neurie jij?
Niets, gewoon, zegt Roza.
Ik vind het mooi, zegt Pinguïn en begint mee te
neuriën.

Plotseling

fel licht in het bos.

Twee naderende koplampen van een auto.

Roza trekt Pinguïn mee naar de grond.

Met bonzend hart ligt Roza met haar wang op
het mos

van het pad.

Pinguïn heeft zich tot een balletje opgekruld en
houdt zijn ogen dicht.

Maar de auto maakt een bocht en

het licht verdwijnt.

Is ie weg, is ie weg? vraagt Pinguïn en opent voorzichtig een oog.

Roza tilt haar hoofd op, schudt ja en barst opeens in tranen uit.

Ze schrikt er zelf van.

Sorry, zegt ze.

Met haar mouw veegt ze de tranen van haar wangen.

Niet doen, zegt Pinguïn.

Ja, sorry, zegt Roza nog een keer.

Nee, niet wegvegen, zegt Pinguïn.

Waarom moet je huilen? vraagt Pinguïn na een tijdje. Ze liggen naast elkaar op hun rug op het pad in het bos. Het mos is zacht.

Roza denkt aan haar moeder, die thuis aan het slapen is en niets weet van dit avontuur.

Roza denkt aan de zee en aan het strand en aan die ene dag met haar vader. Een nieuwe herinnering komt boven. Haar vader die haar naam uitspreekt.

Roza, zegt hij. En nog een keer.

Haar moeder is er ook. Ze zegt: dit is jouw papa.

Roza herhaalt het woord: papa. Ook al snapt ze dan nog niet precies wat dat betekent.

Ze kijkt naar Pinguïn, die naast haar ligt en nooit meer terug wil naar de dierentuin.

De zee is zijn plek van vrijheid.

Wat is haar plek van vrijheid?

Aan dit alles denkt ze, terwijl ze naar boven kijkt, naar de lucht waarin het donker van de nacht langzaam oplost in de ochtendschemer.

Laten we verder gaan, zegt ze.

Als daar een auto reed, zegt Roza,
dan moet daar ook de weg zijn.
Pinguïn en Roza rennen
naar de plek waar ze de koplampen hadden zien
opdoemen.
En inderdaad, daar is de weg.
Roza slaakt een zucht van opluchting.

Ze volgen de laatste meters langs de weg in de
berm,
terwijl ze alert blijven op auto's.
Zijn we er bijna? vraagt Pinguïn.
Ik denk het wel, antwoordt Roza.
Ze herkent deze bocht,
met de lantaarnpaal die een beetje scheef staat.

Even later verschijnt het duingebied
met, aan de voet daarvan, de lange strook
parkeerplaatsen.
Een paar verlaten auto's staan te wachten op hun
eigenaren.

Ik denk dat je even in de rolkoffer moet, zegt
Roza tegen Pinguïn.

Sally fietst stevig door.
De wind glijdt langs haar wangen,
die rood kleuren van de opwinding.
De ochtend is koel maar zacht.

In gedachten is Sally al in haar lunchroom.
Alle muren moeten geverfd.
In het keukenblok een nieuwe oven.
Misschien zo'n eiken aanrechtblad.
Servies met bloemen.
Potten voor verse kruiden.

Ze heeft een notitieboek mee,
daar zal ze alles precies in opschrijven.
Zo zal het gaan.

De koffer is loodzwaar met Pinguïn er in.
Het lukt Roza nauwelijks om vooruit te komen.
Hijgend trekt ze met beide handen het
ding achter zich aan.
Af en toe moet ze even pauzeren.
Dan murmelt Pinguïn wat
en fluistert Roza hem
toe: bijna, bijna.

Nog even en dan kan ze naar links,
waar een pad van betonplaten is gemaakt.

Daar waar er uitzicht is op de zee.

De zee zien, is één van de mooiste dingen die er is, vindt Roza.

Die plotselinge aanblik van weidsheid, dat uitgestrekte grijs en blauw wat niet meer op lijkt te houden, wil ze Pinguïn niet onthouden.

Dus als ze daar staat, op die betonplaten, zelf nog nauwelijks bekomen van het uitzicht en van de opluchting dat de zee er is en altijd al is en op hen ligt te wachten, maakt ze de rolkoffer open, checkt of er verder niemand kijkt en zegt tegen Pinguïn: kom er maar uit.

Pinguïn tuimelt de koffer uit. Zijn oogjes moeten wennen aan het licht. Gedesoriënteerd draait hij een rondje om zijn eigen as, maar stopt abrupt wanneer hij de zee ziet.

Roza, stamelt hij, is dit de zee?

Ja Pinguïn, antwoordt Roza, dit is de zee.

Ik ben er, zucht Pinguïn.

Pinguïn begint te waggelen richting het water.
Wacht even, roept Roza.
Maar Pinguïn lijkt haar niet meer te horen.

Roza rent hem achterna,
struikelt over haar eigen voeten,
belandt met haar gezicht in het zand.

Als ze opkijkt, ziet ze Pinguïn steeds verder
verdwijnen.

Nog even en hij is bij de zee.
Zou hij zomaar het water ingaan?
Zonder afscheid te nemen?

Roza voelt dat ze boos wordt.
Op Pinguïn.
Maar ook op zichzelf.

Wat dom, hoe ze nu hier in het zand ligt.
Wat dom, om ook maar een moment te denken
dat ze op deze plek haar vader weer zou vinden.
Wat dom, om vrienden te worden met iemand die
weg wil.

Roza, roept Pinguïn, kom!
Hij staat met zijn voeten in de branding
en maakt een dansje.
Water spat heen en weer.

Hij roept haar, denkt Roza.
Ze staat op, klopt het zand van haar kleren
en begint opnieuw te rennen.

Hoe dichterbij ze komt, hoe harder ze gaat lopen.
Tranen prikken in haar ogen.
Ze wil niet dat Pinguïn weggaat.
Ze wil dat hij blijft.

Hijgend komt ze aan bij het water.
Ik ga, roept Pinguïn, ik ga zwemmen en dan naar
alle pinguïns en alle visjes en nooit meer naar de
dierentuin
en altijd zal ik vrij zijn.

Pinguïn wacht, zegt Roza.
Hoe kom je daar dan? vraagt ze.
Hoe vind je de andere pinguïns?
Hoe weet je waar ze zijn?
Wat als je ze nooit vindt?
Wat als je altijd alleen blijft?

Pinguïn kijkt Roza aan.
Komt wel goed, zegt hij ten slotte en legt een
vleugel op haar arm.
Hij zwijgt even.
Maar je mag ook wel met me mee, zegt Pinguïn,
dan gaan we nog veel meer avonturen beleven!

Roza kijkt naar Pinguïn en dan naar de zee.

Sally zet haar fiets tegen een van de houten hekjes.

Het is zo vroeg in de ochtend dat er verder nog niemand is.

De opkomende zon kleurt de wolken paars en blauw.

Aan het begin van het pad naar de zee staat een grote rolkoffer.

Een merkwaardig gezicht.

Verder is er niemand in de buurt.

De koffer staat er verlaten bij.

Sally loopt naar de koffer toe, kijkt nog eens om zich heen.

Niemand bij de auto's op de parkeerplaats.

Niemand in de duinen.

Niemand aan de overkant van de weg.

Alleen daar.

Op het strand ziet ze plotseling,
helemaal in de verte,
iemand in de branding staan.

Het lijkt wel een meisje.

Roza staat met haar schoenen in het water.
De zee komt af en aan. Pinguïn ligt al in het water.

Roza staart naar haar voeten en dan in de verte.
Ze weet wel dat ze niet zo kan zwemmen als Pinguïn.
Maar wat als ze gewoon begint?

Misschien dat, als ze eenmaal aan het zwemmen is,
het als vanzelf gaat.
Misschien hoort ook zij wel in het water net als Pinguïn?
En niet op het land.
En niet bij de mensen.
En niet bij een vader.
En een vader niet bij haar.

En niet bij de kinderen op haar school.

Sally kijkt nog eens.

Het is inderdaad een meisje.

Ze lijkt niet ouder dan een jaar of 8 of 9.

Dan ziet ze hoe het meisje langzaam het water instapt.

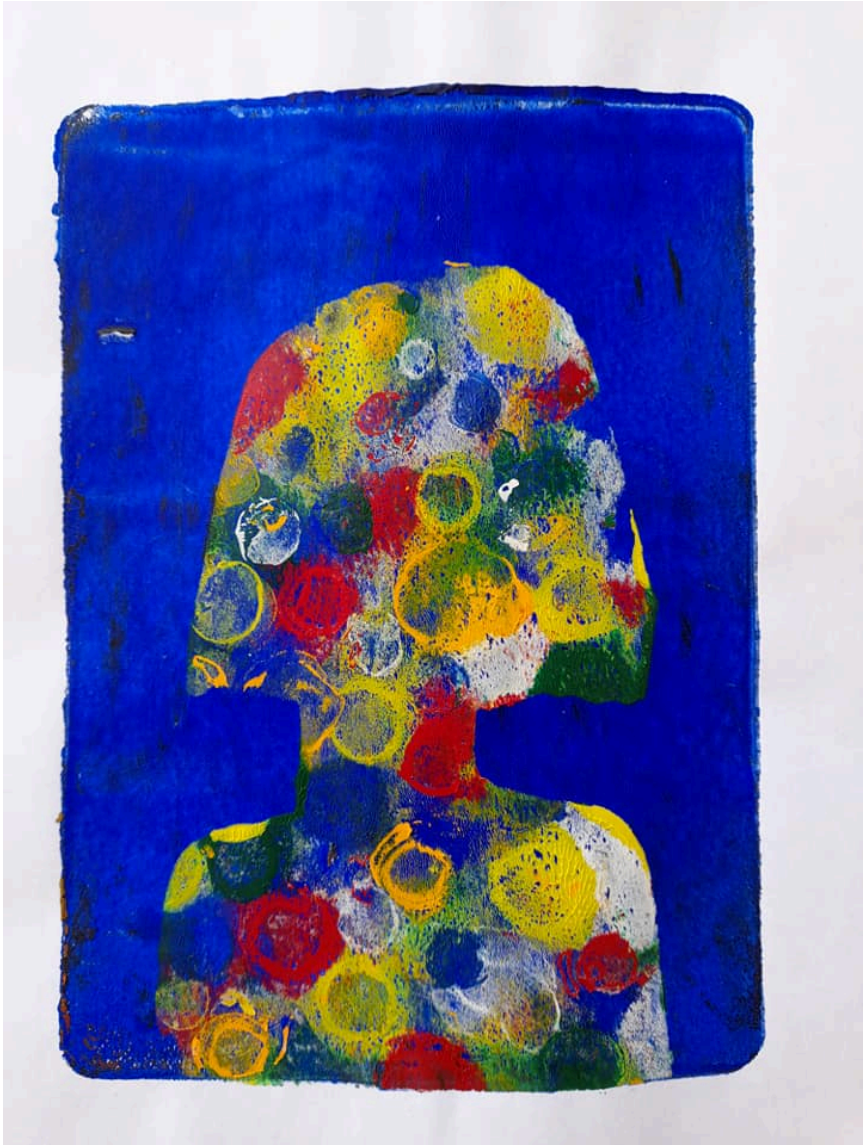
Sally begint te rennen.

Roza loopt langzaam naar Pinguïn toe.
Lieve Pinguïn, zegt ze.
Lieve Roza, zegt Pinguïn.

Een windvlaag trekt Roza uit haar evenwicht.
Ze wankelt op haar benen.
Het water, dat inmiddels tot haar middel reikt,
voelt koud.
Ze kan Pinguïn plotseling nergens meer vinden.

En haar moeder dan? denkt Roza ineens.
Met haar zachte handen,
en dat, als Roza niet kan slapen,
ze bij haar in bed mag.
En de flat dan met haar kamer?
Met het aardbeienbehang,
en haar zelfgemaakte lapjeskussen
en de tekening die zo goed gelukt was.
En tante Nelie? Met haar limonade
en de hond, die altijd haar handen likt,
en dat dat zo lekker kriebelt.

Hé, hoort Roza. En nog eens: hé, stop!

Roza draait zich om.

Een vrouw.

Haar haren waaien in de wind.

De vrouw loopt naar haar toe.

Rustig,

haar armen naar voren,

handen open,

dat je ze alleen maar hoeft te pakken.

En dat dat alles is wat Roza vandaag hoeft te doen.

Roza kijkt nog een keer om naar de zee.

Kleine golfjes zover je kunt zien.

Ergens tussen die golven ziet ze opeens

Pinguïn.

Hij zwaait naar haar.

Roza zwaait terug.

Hij is al zo ver weg,

hij is al bijna thuis.

Nog iets dichterbij, denkt Sally,
ik moet nog iets dichterbij haar komen.

Hoe heet je, vraagt Sally.
Roza, zegt het meisje.
Hi Roza, ik ben Sally.
Roza knikt.

Kom, zegt Sally, dan gaan we terug.

De wind waait, het water klotst.
Ergens in de horizon vaart een schip.
Het lijkt een eeuwigheid,
maar dan pakt Roza de hand van Sally.

Samen lopen ze terug naar het strand.

Pinguïn is weg.
De vrouw heet Sally.
De hand van Sally is warm.

Als Roza weer op het zand staat, voelt ze
hoe koud ze het heeft.
Haar lichaam begint te bibberen.

Sally hurkt bij Roza en legt een hand op haar
schouder.
Roza, ik wil graag jouw ouders bellen.

Roza knikt.
Mijn moeder, zegt ze, je moet mijn moeder
bellen.

De kleren van Roza hangen te drogen.
Roza heeft Sally's jas aan, die tot aan haar knieën
komt.
Sally heeft thee gezet.
De mok is warm.

Mama is vast boos, zegt Roza.
Sally komt naast Roza zitten en zegt: Nee hoor,
jouw moeder is
heel erg blij dat je terecht bent.
Roza kijkt naar Sally om te zien of ze dat meent.
Ze zwijgen samen even.

Weet je, Roza, elke dag is een nieuwe dag,
zegt Sally na een tijdje, en vandaag...
vandaag is een extra nieuwe dag. Jouw mama is
blij dat je er bent.
En ik ben ook blij dat jij er bent.

Roza neemt een laatste een slok thee.
Daarna is haar mok leeg.

De ochtendzon geeft een streep licht over de tafel.
Door het raam van de lunchroom ziet ze mama
aan komen hollen.
Zodra haar moeder Roza ziet, begint ze nog
harder te
rennen en te zwaaien. Op haar gezicht een
mengeling van
blijdschap en opluchting en tranen.

Roza zwaait terug en glipt van haar stoel.
Opeens is er niets belangrijkers dan
evenzo hard naar haar moeder toe te rennen,
en daarna mee naar huis te gaan,
thuis,
om een nieuwe dag te proberen.

Ze draait zich nog snel om naar Sally en vraagt:
Als ik nog eens hier wil komen, mag dat?

Roza, zegt Sally, je bent altijd welkom.

